

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 88

Číslo 39

28. září 2008

Cena: 6 Kč

ZVONÍ ZRADY ZVON – OSOBNÍ ÚVAHA K MNICHOVSKÉMU DIKTÁTU 1938

Refrén básně "Zpěv úzkosti" ze sbírky Františka Halase "Torzo naděje" (1938)

„Zvoní zvoní zrady zvon zrady zvon
Čí ruce ho rozhoupaly
Francie sladká hrdý Albion
a my jsme je milovali“

neobyčejně expresivně vyjadřoval duchovní rozpoložení československých vlastenců na podzim roku 1938. Po dramatických jednáních, vedených od 18. února 1937 mezi Československou vládou a německými aktivistickými stranami v ČSR, a později za účasti Francie a Anglie, konference pánů Mussoliniho, Daladier, Chamberlaina a Hitlera, konaná 29. a 30. září roku 1938 v Mnichově, uložila Československu odstoupit Německu ve dnech 1. až 10. října pohraniční území Čech, Moravy a Slezska v rozsahu, jak byl den předtím Hitlerem schválen. O tomto údobí, kdy se rozbíhaly přípravy k válečnému střetnutí, bylo sepsáno bezpočet studií a knih, k nimž letos přibudou, včetně elektronicky simulovaných. Pro nás jsou nepochybně nejvýznamnější Paměti prezidenta dr. Edvarda Beneše, jejichž díl "Mnichovské dny" byl poprvé vydán před 40 lety, tedy v r. 1968. Vědomě ponechávám toto dílo, jako i další memoárovou literaturu či geopolitické úvahy, zejména nejnovější německé, stranou.

Chci být osobní, ano, velmi osobní. Patřím k těm, kteří tyto události prožili, a pamatuji si plasticky, jak jsme

byli v jejich důsledku - jako děti - z Bratislavy na čas evakuováni a následně v roce 1939 odtud celá rodina trvale přesídlena. Cesta s několika málo kufry do Prahy, kde jsme v té chvíli neměli žádný byt, představovala společenský, hospodářský, ale zejména duchovní pád po vzepětí bránit republiku. V naší rodině nešlo o prázdňé gesto: tatínek byl desátníkem 21. pluku legií ve Francii, jeho bratři jeden legionářem ruským se sibiřskou anabází, druhý italským domobranecem, třetí námořníkem, vzbouřencem v boce Kotorské. Maminka působila v úzkém vedení strany národně socialistické, takže osobně znala ministra zahraničí Edvarda Beneše a byla v trvalém styku s jeho manželkou Hanou i po zvolení jejího manžela prezidentem. Senátorka Plamínková a socialistické poslankyně, zejména Zemínová, u nás nocovaly. Československo byl stát našeho srdce: ač děti, chodily jsme celkem pravidelně s tatínkem na vojenskou střelnici v tzv. vojenském zátiší, a byly jsme instruovány nejen v zásadách CPO – civilní protiletectvé ochrany - nýbrž i v odpovídajícím zacházení s palnými zbraněmi. Přirozenou otázkou bylo, zda se neměla republika bránit, a osobním tázáním naše rodinná emigrace do Francie a po vzniku války zapojení do podzemního odboje, napojeného na exil v Londýně.

Právě ono osobní a konkrétní rozho-

Dokončení na str. 3

Malá laická úvaha o Zacheovi

K Zacheovi se dostanu trochu oklikou. Nejdřív budu vyprávět něco ze svého života a navíc už teď budu vzpomínat na Vánoce. Chci se zastavit u dětského "věření na Ježíška". Rok co rok o Vánocích jsme měli za vánoční stromeček smřček. Krásný, s nádhernými ozdobami a světélky, s větvemi ovinutými řetězem z malých barevných kouliček. Stál uprostřed pokoje od země až do stropu. Štědrý večer byl nejkrásnějším dnem v roce. Kvůli tomu stromečku, protože jeho náhlý výskyt o tomto večeru v našem pokoji byl opředen tajemstvím a láskou. Tajemstvím proto, že jej zcela nepozorovaně a tiše přinesl Ježíšek přes zavřené okno, přes roletu a dlouhou záclonu a stromeček stál v plné kráse, jediné spadlé jehličí na zemi nebylo, ozdoby se nerozbyly. Tak takhle umí nosit stromeček Ježíšek! A dítě žasne, věří a je šťastné a rodiče jsou šťastní z toho dětského údivu a štěstí. A v tom je ta láska a taky v tom, že Ježíšek o mě ví, že budu za tímto oknem, a ví, že se jmenuji Květuška a má bratři Pepík a Jarda, a ví, co si přejeme mít pod stromečkem a všechno to tak nakonec je. Ježíšek, který přiletěl až z nebe, mě zná jménem a stojím mu za tu námahu se stromečkem, a dárky pod ním, za všechno tu péči a starost, jednodu-

še proto, že mě má rád. Že to takhle se stromečkem je, jsem věřila i potom, co jsem při jedné své průzkumné výpravě na půdu (a bylo tam v nejrůznějších truhlách a ve staré skříní co prozkoumávat) objevila na dně té staré skříně krabici s ozdobami. Zcela bezpečně jsem poznala ten kouličkový řetěz, který ležel úplně navrchu. A hele, jak je ten Ježíšek chytrý, on si ozdoby schoval u nás na půdě na příští rok. Že si stromeček ozdobíme sami, mi došlo až teprve v zimě, když vzal tatínek pilku a mě a šli jsme do lesa pro smřček, kde si ho otec vyhlédl už někdy na podzim. Tenkrát se to ještě tolerovalo, nehrozila pokuta jako dnes. Ostatně lidé na vesnici si takovým způsobem pořizovali stromeček vždycky. Mělo to také své kouzlo. A moji víru v Ježíška to tedy nezlomilo, protože jsem objevila Ježíše skutečného v Bibli, která se mi posléze dostala do ruky. A já tam poznala, že to vlastně je všechno pravda. Ježíš dělá tajemné a zázračné věci a mnohem tajemnější a zázračnější, než je nošení vánočního stromečku přes zavřené okno s roletou a dlouhou záclonou. A taky je pravda, že má lidi rád a zná je jménem. Ten Zacheus je toho důkazem.

Ježíš procházel krajem s velkým

Dokončení na str. 3

Most v Hospitale de Orbigo

foto: Radek Šoustal

OHLÉDNUTÍ ZA POUTÍ DO SANTIAGA DE COMPOSTELY

Rád bych se podělil se čtenáři Českého zápasu o pár zajímavostí a dojmů, které jsem získal na pouti do Compostely. Absolvoval jsem ji od 6. do 31. srpna spolu se čtyřmi dalšími poutníky z Čech. Je to cesta svým způsobem naprosto jedinečná a výjimečná. Proč? Velmi stručně se pokusím odpovědět v následujících řádcích.

Vznik poutního místa a současnost

Z hodin dějepisu jistě každý ví, že v 8. stol. bylo na Pyrenejském poloostrově rozbito království Vizigotů a dostalo se pod arabskou nadvládu. Křesťanská území musela být po sedm staletí znovu dobývána. Tento proces byl ukončen až dobytím Granady v r. 1492. Do tohoto kontextu je položeno i vyprávění o vzniku poutního místa Santiaga de Compostely.

Legenda říká, že počátkem 9. stol. se galicijskému pastýři Pelayovi zjevilo znamení hvězdy nad hrobem apoštola Jakuba. Už od 5. století byly zprávy, že Jakub, bratr apoštola Jana, vykonal po smrti Krista misii do Španělska. Když se vrátil do Palestiny, byla mu na příkaz krále Heroda setnuta hlava. Velmi podivuhodnou a zázračnou cestou byly ostatky mučedníka na lodi přepraveny z Palestiny do Galicie a po jistých potížích umístěny Jakubovými učedníky do místa pozdějšího nálezů. Biskup Theodomin označil relikvie svěťce za pravé. Král Alfonso II. nechal ke cti sv. Jakuba (šp. Santiago), na místě nálezů ("hvězdné pole" lat. Campus Stellae = Compostela) vybudovat kostel. Zpráva o apoštolově hrobě a zázracích, které s tím byly spojeny, se rozšířila do celého světa. Údajně měl Jakub vstoupit do reconquisty v téměř prohrané bitvě u Clavio

jako rytíř bojující na bílém koni, Jakub Matamoros – Maurobijce. V krátkém čase se Santiago rozvinulo ve významný poutnický cíl i proto, že cesta do Jeruzaléma byla mnohem nebezpečnější. Jasnější obrysy nabyla stezka, která byla pro velký počet francouzských poutníků nazvána Camino Francés.

V současnosti je Santiago de Compostela po Římu a Jeruzalému třetím nejvýznamnějším poutním místem křesťanského světa. Poutních tras tam vede více, ale nejznámější a nejoblíbenější zůstává tzv. Camino Francés – francouzská královská cesta. Oficiálně začíná v městečku Saint Jean Pied de Port, které leží na jihu u francouzsko-španělských hranic. Hned v první etapě se překračují Pyreneje a pout' pak už pokračuje na španělském území přes čtyři provincie – Navarru, La Rioju, Kastílii – Leon a Galicii. Délka této trasy je kolem 800 km. Projdete celý sever Španělska, se všemi jeho krásami, rozmanitostmi i nástrahami, k moři se však nedostanete, je to příliš daleko ve vnitrozemí. V roce 1987 bylo Camino de Santiago prohlášeno jako "evropská kulturní cesta", v roce 1993 bylo zapsáno na seznam světového kulturního dědictví UNESCO.

Kulturní a církevní památky, legendy, zvláštnosti a zajímavosti

Není možné vypsát všechno, čím vás může Camino překvapit, obohatit nebo pohládit po duši. Těžko si lze představit někoho, kdo by nebyl alespoň něčím osloven a donucen k zamýšlení. Najdete zde pestrou směs památek, přírodních scenérií, městských slavností, příběhů i kuriozit.

Přijměte proto se shovívavostí tento pokus ani ne tak popsat ty největší a neznámější skvosty, ale na vybraných příkladech potvrdit výjimečnost této poutnické stezky.

Do kláštera v Roncesvalles se přechází přes Pyreneje, průsmykem Ibaneta, kde ožívá středověká Píseň o Rolandovi, statečném rytíři, který pomohl Karlu Velikému v boji proti saracénům. Klášterní komplex budov poutníků nabízí ubytování i prohlídku gotického kostela, muzea či křížové chodby ze 17. stol. Pamplona je hlavním městem regionu Navarra. Probíhají zde slavné běhy před býky, které začínají na svátek Fermina, patrona města, v poledne 6. července a trvají až do 14. července. Dráha je dlouhá 850 m a běh se začíná vždy v 8 h ráno. Křesťanům je toto město známé z příběhu o Ignáci z Loyoly, který při jeho dobývání utrpěl těžké zranění nohy. Následně prozřel a obrátil se k Bohu. Součástí katedrály je křížová chodba, údajně nejkrásnější ve Španělsku. Zvláštní legendu a zvyk mají v městě Obanos. Osm set obyvatel hraje jednou za dva roky venku divadlo, které ztvárňuje příběh sourozeneckého páru Felicie a Guillerma. Vznešená Felicia se vydala na pout'. Po jejím skončení se vzdala všech titulů a odešla do kláštera. Když se to dozvěděl její bratr Guillemos, vyhledal ji a přemlouval, aby se provdala. Ona nechtěla, a proto ji zabil. Odešel poté také na pout' a stal se poustevníkem na vrcholku u města. Pomáhal obyvatelům města, neboť měl vidění, co se tam přihodí. Ostatky Guillerma jsou uschovány v městském kostele a kdo se chce podívat na neobyčklé

Pokračování na str. 3

Nadšení pro naši církev

Nadšení pro církev československou husitskou je často přijímáno s obavou a nedůvěrou v majoritní společnost. Ozývají se názory tohoto typu: „Jaké to štěstí pro národ, že vás je tak málo.“ Slovní přestřelky na adresu naší instituce se bohužel ozývají i z jiných křesťanských církví. Dle mého názoru rok 1989 nepomohl vůbec ke změně. Členů naší církve skutečně ubývá na pozemském světě. Ani vstup České republiky do Evropské unie v roce 2004 nevypovídá o lepších začátcích a harmonickém pokračování. Je to pouhý klam. Snad v království nebeském se všichni v Kristu sejdem v míru a pokoji.

Možná je nám už jedno, jak to s naší Zemí skončí, tudíž veřejnost vyjadřuje již předem svoji rezignaci. Rozšiřují se pouště a kácejí tropické deštné pralesy. Lidstvo životodárné planety ničí Boží dary.

Křesťanství nás učí vážit si darů života a následovat Krista, který nás ochrání před zlým, dále přijímat údery a nastavovat druhou tvář, což znamená, že nemáme bojovat proti zlu zlým konáním.

Věnování se malé ratolístce je považováno v naší vlasti za zbytečnost až téměř fantasy. Ozývá se kritika, že se nelze s odkazy Mistra Jana Husa vypravit do světa. Musíme však uvážít, že mnozí čeští exulanti šli do zahraničí, protože nechtěli změnit svoji víru. Možná nás čeká stejný osud, ale nechci rozsévat obavy, neboť neznám, co se bude dít třeba za šedesát let.

Mládež se zúčastňuje dění v náboženských obcích, pokud je příznivě motivována rodinou a duchovním. U lidí v produktivním věku rozhoduje v dnešní době čas. U penzistů například jejich zdravotní stav. Každý z nás má svoje záliby a zastavení v životním putování, což je třeba respektovat. Je to o našem svědomí a vědomí.

Nadšení pro církev neznamena vychvalovat svou osobnost a shazovat své bližní. Nadšením se stává i tvorba, aneb cestopis do minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Pro toto téma je vhodná i svoboda slova, která by vedla k efektivnímu prosazování adaptabilních interních norem zabývajících se zachováním našich tradic v České republice, čímž by se zabránilo rapidnímu odlivu členů. Důležité jsou i činy sympatizantů církve pro dobrou věc. Třeba se k nám někdy připojí, ale to chce čas. Setkávám se s míněním, že se nevěřící může chovat lépe než ten, kdož je pokřtěný v církvi. Osudy a postoje bližních jsou rozmanité, neboť jsou zkouškami každého z nás.

Václav Kovalčík

Aforismiáda

Nielen Nietzsche, aj Marx si myslel, že Boh je mrtvý. Ale kým Friedrich z toho vyvodzoval beznádej a hrôzu, úbohý Karl optimizmus. Ach, ako si len mohol tak chlapčensky naivne myslieť, že jeho cikcakovitý herbár myšlienok nahradí Boha?

Vlk? Kondor? Kobra? Tiger? Alebo snád' lev, kráľ zvierat? Baránok. Prostý a milujúci baránok je symbol Boha.

Mnohí chceme byť autentickými kresťanmi, ale ešte stále nevieme, čo to presne znamená. Vyznávať vieru otcov, áno. Navštevovať chrám, áno. Čítať Písmo a modliť sa, isteže áno. Ale to všetko sú len pomôcky pre kresťana, aby sa plne identifikoval s Kristom, ktorý absolútne miluje.

ON je nebeský oheň LÁSKY a kresťan v ňom neustále horí. Christoforos (nositeľ Krista) nemôže inak.

Kristus je Svetlo sveta; ale nielen toho nášho. Svetlo všetkých svetov.

Svätosť sa dosahuje každodennou hrou na gitaru cností; alebo ešte lepšie vyrieknutím: Pane, ty hraj, ja budem počúvať.

Komunisti očakávajú komunistickú budúcnosť. Nacionalisti očakávajú nacionalistickú budúcnosť. Fundamentalisti očakávajú fundamentalistickú budúcnosť... Skratka, kockatí ľudia očakávajú kockatú budúcnosť.

Juraj J. Dovala

Z kazateľského plánu

20. NEDĚLE PO SVÁTCÍCH SVATODUŠNÍCH

Pane, ke komu bychom šli?

J 6,68

První čtení: Joz 24,16-17

Druhé čtení: 1 J 3,23-24

Evangelium: J 6,66-69

K obětování: 1 J 2,27

K požehnání: 1 Te 3,16-23

PŘEČTĚTE SI V BIBLI

Náš církev nálež k reformačním církvím, které mají za základ zbožnosti Písmo svaté. Ale v některých našich náboženských obcích se bohužel nekonají biblické hodiny.

(pokračování z minulého čísla)
O Božím soudu vypovídá Pán Ježíš v mnoha podobstvích. Dnes zůstaneme v textu starozákonních. Svěvolníky srazí Bůh do zkázy, věrolomní budou zahanbeni, svěvolníci zmlknou v podsvětí, oheň soudu spálí opovržlivce jako strniště.
Ž 73,18; Mal 3,18; Ž 31,18;
Ž 25,2-3

Ale konce těch věrných budou šťastné. Služebník v proctví Izajášově, který reptal, že se nadarmo namáhal, se přesvědčí, že jeho výdělek je u Boha. Jóbovi je utrpení vynahrazeno novými syny a dcerami, dvojnásobným počtem dobytka a dlouhým věkem. Učedníci, kteří opustili všechno a šli za Ježíšem, jsou nakonec odměněni stonásobně a mají podíl na věčném životě. A těm, kteří se bojí Božího jména, vzejde slunce spravedlnosti.
Iz 49,4; Jb 42,11-17; Mal 3,20;
Mt 19,23-30

A tak se nerozčiluj kvůli zlovolní-

kům. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle. Ztíš se a čekej na Hospodina. Poslední slovo nad každým člověkem má přece Bůh!

Ž 37,1-10; Př 24,19-20

ODPLATA, POMSTA, ODMĚNA

Starý zákon

Bůh je spravedlivý. Jako vládce vesmíru stanovil pro lidi na zemi mravní řád. Kde je tento řád porušován, tam zjednává Bůh svými soudy spravedlnost. Klasický je Hospodinův výrok: „Má je pomsta a odplata.“

Dt 32,35

Ve Starém zákoně je Hospodin často kreslen jako mstitel nad národy, které hřešily modloslužbou nebo se provinily proti Božímu lidu.

Dt 32,41

Na Boha spoléhají proroci, že vykoná pomstu nad Babylónem, nad Ninive, nad Edómci, nad pronárody, které jej neposlouchají.

Nad Písmem

PANE, KE KOMU BYCHOM ŠLI?

J 6,66-69

Dnešní čtení nás přivádějí k tématu následování našeho Učitele Ježíše Krista a jeho "učedníka" knížete Václava, našeho nejvýznamnějšího patrona. Stejně tak, jako se píše v evangeliu apoštola Jana (J 6,66): „Od té chvíle ho mnoho jeho učedníků opustilo a už s ním nechodili,“ tak také vypadala situace knížete Václava v jeho době. Václav přese všechnu svoji umírněnost a zbožnost, touhu po pravdě a lásce ke svému národu, neměl příliš zastání ve své zemi a ve světě. Byl již za svého života "knížetem míru", který svůj život vkládal do rukou Božích. Kníže Václav následoval Ježíše Krista ve všech jeho radách a ustanoveních. Příběh Václavův nám nápadně připomíná osud bratří Ábela a Kaina, v němž se jedná také o to, kdo bude mít větší moc a bude se více líbit Bohu. Václav, stejně tak jako Ábel, toužil být služebníkem Božím. Ábel svojí poctivou obětí, jak nás o tom spravuje Starý zákon, se zalíbil více Bohu než Kain. Kain v záchvatu zuřivosti zabil Ábela, protože nemohl snést porážku. Avšak zde se nejedná o porážku v dnešním smyslu slova. Je to porážka duchovní. Jedná se o to, že ačkoliv bude tělo zahubeno a člověk zemře, jeho obět' (ať již Ábelova ve formě prvotin ovcí, či Václavova ve formě odevzdání života) a mučednictví bude nadále viditelné a živoucí v myslích a srdcích národů. Václav "následoval" Ježíšovu obět' na Golgotě, aby zde zanechal odkaz, který nás neustále vyzývá k následování Ježíšova života, v němž máme být pokornými a plně odevzdanými učedníky.

Pán Ježíš se záměrně ptá učedníků, zdali odejdou. Jeho otázka, tak jako veškeré jeho rady a otázky, směřovala k jedinému cíli. Měla učedníky přivést na myšlenku, zda jsou připraveni plně následovat Ježíšův život a plně se zřeknout toho, co jim tehdejší svět i společnost nabízely. Měli si uvědomit, že cesta, pro niž si Ježíš své učedníky

vybral, není příjemnou, pohodlnou cestou, příjemným nicneděláním, ale je doživotní cestou, která nebude chápána ani kladně přijímána lidmi a vládnoucí mocí či farizeji. Naše situace je někdy podobná. Křesťané a všichni věřící lidé jsou dnes bráni jako "osazenstvo dob minulých", kde víra byla středem života. Avšak lidé nechápou, že pravá víra neznamená pobožnostkářství a život "pouze na kolenou v pokání". Nevědí to, co kníže Václav věděl, totiž to, že život z víry a následování Ježíše Krista je radostnou, láskyplnou cestou, na níž se můžeme spolehnout na Nebeského Otce.

Šimon Petr Ježíšovi odpovídá, že učedníci nevědí, ke komu by šli. Apoštolové poznali během cestování s Pánem, že nikde jinde není zvěstováno živé, skutečné poselství nového a věčného života, než tam, kde je Pán. Učedníci měli jedinečnou možnost slyšet aktuální Ježíšova slova, která byla řečena určitým lidem jako reakce na otázky či události. Tato jedinečná a neopakovatelná možnost se také nabízí nám, když čteme z Písma, anebo při slyšení Božího slova ve sborech. Máme velkou příležitost tímto způsobem poznávat a do jisté míry prožívat události Ježíšova života společně s učedníky, když se zamýšlíme nad neustále aktuální a živou zvěstí Pánova života. Proto také Petr odpovídá, že učedníci ví, že Ježíšova slova jsou slova věčného života. Není zde míněno jen slovo jako nástroj komunikace a prostředek sdělení. Ježíš, jak jej nazývá apoštol Jan ve svém evangeliu, je Logos. On sám je Věčným slovem, které je přítomno v každé době a v každý čas. To je ona nesmrtelnost, o které Petr ve své výpovědi v hlubším významu mluvil. Ježíš se svojí otázkou táže i nás, zdali jsme ochotni následovat jeho samotného svou obětí.

Nemusíme obětovat přímo své životy, ale můžeme přinášet oběti ve formě každodenního žití všedních životů se

ny. Proto postupně předložíme několik programů pro ty věřící, kteří se doma sami chtějí sblížit s Bibli. Věříme, že tato četba je bude inspirovat k zamýšlení a modlitbě.

Jr 46,10; 50,15,28; Ez 25,14; Na 1,2; Mi 5,14(25); Iz 35,3-4
Někdy je za nástroj pomsty vybrán Hospodinem člověk – viz Mojžíš a Midjánci.

Nu 31,1-12
Také Davida Bůh pověřil vykonáním pomsty.

2 S 22,48

Jindy se pomsty chápou lidé sami: Jozue a pět emorejských králů; trestná výprava proti Benjamíncům za hřích spáchaný v Gibeji; král Jehú, který pomstí vraždy proroků a všech Hospodinových služebníků, kterých se dopustila královna Jezabel; Jiftách vykoná pomstu nad Amónovci.

Joz 10,12; Sd 11. kap. a 19. a 20.

kap.; 2 Kr 9. kap.

Také jednotlivci brali někdy odplatu do svých rukou. Známý je starozákonní výrok: Oko za oko, zub za zub.

Lv 24,20; Dt 19,21

Texty vybrala: Jiřina Kubíková

(pokračování přístě)

starostmi a povinnostmi, nepřijemnostmi, nechutí, nevolí a často nepochopením ze strany světa. Musíme také obětovat snahu mít moc nad životem. Je potřeba odevzdat touhu řídit svět a vyměnit ji za ochotu následovat Boží vedení a řídit se Božím hlasem, který k nám promlouvá skrze Písmo, životy všech lidí a lidských soudů. Je nutné připomínat si národní svěťce a mučedníky, protože dnešní svět a dnešní člověk zapomínají na to, že můžeme dokázat to samé, co Václav a jiní. I oni byli, tak jako my, "jen lidmi". Nesmíme zapomínat na to, že nás náš Nebeský Otec stvořil k obrazu svému, a také na to, že nám nenaloží více, než můžeme zvládnout. Proto následujme svými životy příklad knížete Václava, Ábela a našeho Učitele Ježíše Krista, abychom mohli tvářit v tvář jednou říci Pánu: „Zde jsem Otče, jsem připraven ti sloužit.“

Jan Regazzo

Pane, mnohdy se dohadujeme, co jsou tvé skutky a co ne: zda nás trestáš, když přijde nějaké zlo, nebo zda je to nějak jinak. Nevyznáme se moc ve světě kolem sebe, v lidech, v událostech, nevyznáme se pořádně ani sami v sobě. Neděláme si nárok, abychom vystihli tvou moudrost: jen s díky vyznáváme svou víru, že nás neopouštíš, protože tvá milost je silnější než naše nepravost a vina. Prosíme: buď s námi v dobrém i zlém. Amen

OHLÉDNUTÍ ZA POUTÍ DO SANTIAGA DE COMPOSTELY

Pokračování ze str. 1
venkovní divadlo, ať si pout' naplánuje na červenec 2010.

Poutníci jsou zvyklí na volně přístupná místa, kde si mohou načerpat vodu. Příjemným překvapením je Monasterio de Santa María la Real de Irache, kde se mohou občerstvit douškem červeného vína. Kdo má však příliš velkou žízeň, musí si nápoj koupit! Logroño je hlavním městem malého, vinného regionu La Rioja. Kromě katedrály a kostelů je zajímavý příběh o doně Felise, která se věnovala tomu, že při vstupu do města dávala poutníkům razítka do poutnických pasů – credentialů. Zemřela v r. 2003 a tuto činnost převzala její dcera, která i nám dala pěkné razítko. Santo Domingo de la Calzada získalo název po Domingu de Viloria (1019-1109), který zasvětil život poutnické cestě. Kácel hustě zalesněné oblasti, stavěl mosty, zpevňoval silnice (calzada), zakládal hospice a staral se o nemocné. Krátce po smrti byl prohlášen za svatého a od r. 1930 je ochráncem španělských cestářů a stavitelů mostů. Ve zdejší katedrále jsou v mramorovém kurníku živí kohout a slepice, kteří jsou darováni a po měsíci měněni. Legenda říká, že mezi mnoha poutníky, kteří šli do Santiaga a zůstávali na přenocování v Santa Domingu de la Calzada, putoval i jeden manželský pár se synem Hugonem. Pocházeli ze šlechtické-

ho rodu. Děvečka z ubytovny, kde přespávali, se do mladého Hugonela zamilovala, ale nerovnost v postavení způsobila, že to nebral vážně. Proto mu dala do zavazadla stříbrný kalich a poté ohlásila jeho krádež rychtáři. Dle zákonů tehdejších časů (městské právo Alfonse X.) byl za krádež trest smrti. A tak byl neviný poutník obviněn, odsouzen a oběšen. Před tím, než jeho rodiče měli pokračovat v pouti, chtěli ještě syna vidět. Když přišli na popraviště, uslyšeli syna, že mu svatý Domingo pomáhá přežít (měl ho na ramenou). Rychle tedy utíkali do domu rychtáře a řekli mu o tom zázračném dění. Ten jim nevěřil a odvětil: „Váš syn je právě tak živý, jako pečenný kohout a slepice na mém stole, které se právě s velkou chutí chystám sníst.“ V tom okamžiku vyskočili kohout i slepice a utíkali s kokrháním z talíře. Neviný mladík byl osvobozen. Od té doby se říká toto: V Santo Domingu de la Calzada, kde pečené slepice ještě pokřikují.

Před Burgosem leží vesnice Atapuerca, u které byl v r. 1994 objeven nejstarší Evropan – kosterní pozůstatky Homo antecessor, staré 800 000 let. Je to zřejmě předek heidelbergského člověka a dnešní populace (Homo sapiens). Burgos má nádhernou gotickou katedrálu, ve které odpočívá slavný španělský hrdina Rodrigo Diaz zvaný El Cid s manželkou Jimenou. Leon je

posledním velkým městem před Santiagem a kulturní vrchol. Zdejší katedrále se přezdívá "Leonská kráska" a je to výstižné. Jediné ve Španělsku jsou zdejší vitráže, které mají přes 1900 m² a byly zhotovovány od 13. do 20. stol. Kuriózní je v jedné boční kapli znázornění těhotné Matky Boží! – Panna v očekávání. Je zde též královská bazilika sv. Isidora – románské dílo, od r. 1063 místo hrobu sv. Isidora, který byl v 7. století arcibiskupem v Seville a byl to nejvýznamnější západogótský církevní učitel. Ve středověku tu bylo 16 hospiců. V Hospitalu de Orbigo je most, který má dvacet oblouků a je nejdelší na Caminu. Ve středověku se pod ním pořádaly rytířské turnaje. Pěknou katedrálu mají i v Astorze. Vedle ní stojí biskupský palác, dílo slavného stavitele A. Gaudího. V současné době slouží tato budova jako muzeum, ve kterém je znázorněna historie svatojakubské cesty. Je zde též vystaven originál poutního kříže Cruz de Ferro. Místní specialitou jsou Mantecadas – máslové pečivo. Cruz de Ferro (železný kříž) je na vrcholu hory Irago (1531 m n. m.). Je to vlastně hromada kamení, do které je vsazen jedlový kůl a na něm malý kříž. Málokdo projde či projede tímto místem bez povšimnutí. Výstup patří k nejnáročnějším vůbec a zastavení má svůj dobrý důvod. Po staletí zde poutníci kladou kameny, které pobrali doma, s modlitbou: Pane, přijmi tento kámen, symbol mé ubohosti, jako poutnickou obět. Prosím o vyslyšení! Kladu ho k nohám kříže, neboť byl obtížen činy mého života. A pozhřej mým dalším skutkům, pokud to tak může být. Pro mnohé znamená tento rituál symbolické odložení problémů a starostí.

Tomáš Chytil
farář v Ostravě - Svinově
a v Ostravě - Polance

Dokončení příště

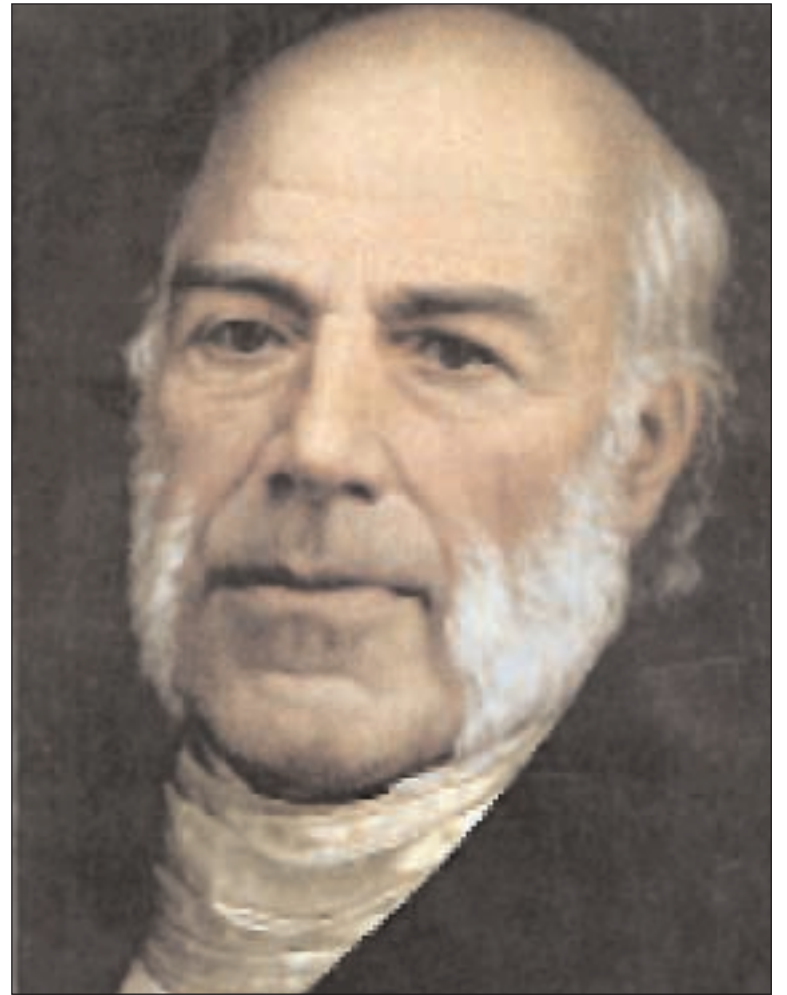
Malá laická úvaha o Zacheovi

Dokončení ze str. 1
zástupem kolem sebe. Zpráva o tom jej předcházela a další zástup tedy na něho na jiném místě už čekal. Proč to ti lidé dělali? Byli to prostě zvědavci, kteří chtěli ve svém životě zažít něco neobvyklého a vzrušujícího, protože slyšeli, že tam, kudy tento člověk prochází, se neobvyklé a vzrušující věci dějí. Jaké myšlenky se v těch všech hlavách honily, nevíme, dozvídáme se to jen o jednom z nich, o Zacheovi. Co o něm víme? Měl pěkné postavení, byl vrchním celníkem, byl to tedy člověk zřejmě cleveldomý a rozhodný. Jinak pokud jde o samotné povolání celníka, lidé, kteří ho vykonávali, jsou v Bibli tak nějak automaticky považováni za hříšníky. Zacheus byl velmi bohatý, právě kvůli tomu svému hříšnému povolání. Svoji cílevědomost Zacheus prokázal právě i v této chvíli. Byl sice velký svým hmotným bohatstvím, ale malého vzrůstu. Lidé v davu ho všichni převyšovali. Zacheus moc stál o to, aby Ježíše viděl. Tady nemá žádnou šanci. Svůj problém však dokázal vyřešit. Běžel napřed ve směru předpokládaného Ježíšova pohybu a pojistil si situaci ještě tím, že vylezl na moruš. A co se stalo? Ježíš Zechea taky znal jménem a věděl, co si přeje. Nepochybně to věděl i o všech ostatních, ale svoji moc nyní chtěl zjevit na tomto hříšníkovi. Zacheovo přání bylo mnohonásobně více splněno. Nejen, že Ježíše viděl. Ježíš se pod stromem zastavil a na Zachea zavolal. Jménem. Jmenovitě volání Ježíšovo stačí k tomu, aby byl člověk zcela změněn. Ještě ani Ježíš neudělal to, co řekl, a sice, že musí dnes u Zachea v jeho domě přespát, a Zacheus už řekl, že polovinu svých peněz dává chudým (dělal to tedy už

předtím, aby uklidnil svědomí?) a jestliže někoho ošidil (čímž vlastně přiznal, že ano) že mu to nahradí čtyřnásobně. Bohatý celník. Neslychané, nevidané. Jak to pak realizoval, o tom Bible už nemluví. Že se to však nepochybně stalo, je zřejmé z toho, že Ježíš celou záležitost uzavřel větou, že dnes do Zacheova domu přišlo spasení.

Proč jsem si vybrala právě tuto postavu? Snad proto, že když slýchávám o ní kázání, zdá se mi, že bývá příliš zdůrazňován fakt, že Zacheus byl hříšník. Což ostatní lidé jsou hříšníci menší? Třeba my. Neděláme i my řadu věcí pro uklidnění svého svědomí a nepřičítáme zásluhy za dobré činy sobě? I ty nejlepší dobré skutky vykonané s vědomím to já, neznamenají pro spásu člověka vůbec nic. Až teprve, když víme, že vše dobré ve svém životě jsme schopni dělat díky tomu, že jsme uslyšeli Ježíše, jak na nás jménem volá, mají naše skutky smysl. Zacheus není postava, jíž bychom měli opovrhovat. Od Zachea je třeba se i učit. Pro malého člověka není snadné běžet (má krátké nohy) a lézt na strom. On kvůli touze vidět Ježíše vynaložil tedy nemalé úsilí. Kolik ho jsme ochotni do setkávání s Ježíšem vložit my? Snad se nám někdy ani nechce vstát a jít do sboru, snad se nám ani nechce někdy otevřít Bibli a číst v ní, snad se nám ani někdy nechce se modlit. A někteří pokřtění lidé to neudělají za celý život vůbec. A ti všichni jsou těmi, na něž Ježíš jmenovitě volá. Účast na bohoslužbě, čtení Bible a modlitba, to jsou právě ty činnosti, při kterých můžeme Ježíše spatřit a zaslechnout, jak s láskou vyslovuje naše jméno.

Květuše Červená

125 LET OD ÚMRTÍ J. BARRANDA

Původní vlastní Joachima Barranda byla Francie. Zde vystudoval silniční a mostní stavitelství, ale věnoval se převážně přírodním vědám, povzruzen přednáškami slavného zoologa a paleontologa Cuviera. Měl jistě výbornou pověst, neboť byl doporučen a také přijat za vychovatele vnuka francouzského krále Karla X. Červencová revoluce 1830 však královskou rodinu a s ní i Barranda poslala do exilu, a tak se s ním už v roce 1831 setkáváme v Praze. Tady se po dvou letech služby u bývalého dvora vrací k původnímu povolání. Při vyměřování dráhy z Lán do Radnic narazí Barrande na četné zkameněliny a smysl jeho dalšího života je nezvratně určen.

Výsledky pilné a systematické práce shrnul Barrande v monumentálním díle *Système silurien du centre de la Bohême*, vycházejícím ve 22 dílech zároveň v Praze a v Paříži. Tento jedinečný spis otevřel české přírodovědě dveře do světa. Skutečně české, neboť Čechy se staly Barrandovou druhou vlastí. Naučil se česky, mnoho zkamenělin označil ryze českými názvy (např. Vlasta), celé své sbírky včetně obrovské knihovny odkázal Národnímu muzeu. Po dlouhém a plodném životě zemřel náhle při cestě do Rakouska, kde je pohřben - mimo hranice obou svých vlastí.

(red)

ZVONÍ ZRADY ZVON – OSOBNÍ ÚVAHA...

Dokončení ze str. 1
dování v dané prožívané situaci o emigraci či formě účasti v odboji, rozhodování hic et nunc vzhledem k otevřeným možnostem budoucnosti, vedlo mé rodiče, ale i nás, dospívající studenty, k odpovědné zdrženlivosti v posuzování zásadního rozhodnutí v roce 1938, jehož tíha ležela na panu prezidentovi. Šlo o to, jak se zachovat v situaci, kdy Francie a Anglie, vázány mezinárodními smlouvami, vedeny zájmem o svoji bezpečnost, od smluv, garantujících existenci a hranice ČSR de facto odstoupily, nechaly Československo izolované a vystavily je tvrdému tlaku Hitlerovy říše. Prezidentovo jednání bylo ihned, pak i v průběhu války, avšak zejména po odvanutí euforické vlny po válečném konci, vystaveno kritice zleva i zprava, z kruhů vojenských i politických. Pozoruhodné bylo osobní vyprávění profesora F. M. Hníka, jenž za války zastával v londýnském exilu významné politické postavení a stál lidsky panu prezidentovi blízko. Při vhodné příležitosti se obrátil na pana prezidenta s otázkou k jeho postupu při vyjednávání s vyslanci Francie a Anglie a následně ve vládě v souvis-

losti s ultimativní francouzskou notou, předanou prezidentovi dne 21. září 1938. Za Hníkovou otázkou stála nevyslovená obava, zda pan prezident nejednal s vládou poněkud autoritativně a neporušil demokratický mravní kodex. (Tehdy nebyly plně známy okolnosti a úvahy, jež byly zveřejněny až v Benešových memoárech roku 1968.) Pan prezident nevyslovené výhrady, v té době ještě docenta Hníka, odkazem na nesmírnou tíhu, plynoucí z bezmála úplné politické (a vojenské) izolace ČSR (a jeho osobně) – jak dnes víme, až na prezidenta Roosevelta – rozhodně odmítl. Politická i mravní kompetence pana prezidenta i bratra profesora Hníka, jenž porozuměl nesnesitelné tíze politické a osobní izolace, ukazují směrem, kde leží punctum saliens politického života: je to napětí mezi setrváním na vlastním poznaném a doloženém stanovisku a nebýt dotlačen do nezvratné izolace. Po letech jsme o stejném tématu diskutovali s jedním významným žurnalistou, který osobně znal oba naše prezidenty první republiky. Připomínal Masarykovu schopnost komunikace s lidmi odshora až dolů; jak víme, svou komunikativní zkuš-

nost TGM rozhodujícím způsobem uplatnil ve vztahu k prezidentovi USA při předložení tzv. Washingtonské deklarace, jež zajistila naší zemi samostatnost.

Stín Mnichova dopadá i na naši přítomnost v otázce, jež byla formulována na nejvyšších místech: jak se stavět k tlaku velmocí, jež mají trvalý zájem na strategických územích, k nimž patří střed Evropy. To není otázka teoretická, nýbrž vždy položená v dané dějinné situaci, jež si vynucuje stanovisko. Stanovisko těch nahore, ale i těch dole. Jsou situace, kdy jde o kůži každého z nás.

František Halas (báseň Praze, 1938) ve vytržení – in visio – vzkazuje, dnes již z nebes:

Je lehké listí vavřínu

a těžký padlých stín

Já vím Já vím

Jenom ne strach Jen žádný strach

Myslete na chorál

Malověrní

Myslete na chorál

**V úctě k těm,
kteří mysleli roku 1938
a myslí dnes na chorál
uvažoval
Zdeněk Kučera**

ZPRÁVY

Gratulace k narozeninám

Duchovní na své vikariátní konferenci připomněli životní jubileum emeritního biskupa Karla Pudicha. Dne 9. září se dožil 94 roků, sice s tělesnými problémy, ale v duševní svěžesti. Žije se svou ženou v Domově pro seniory v Brně-Maloměřicích, sestra Věra se nedávno dožila 90 roků. Bratr Pudich ukončil studium a byl vysvěcen v pohnutém roce 1938, celý život sloužil v Brně, dlouho na Botanické, dále jako diecézní tajemník a nakonec byl biskupem své diecéze. Brněnská diecéze děkuje bratru Pudichovi za jeho opravdovou a Bohem požehnanou službu, která byla vzorem pro mnohé duchovní. Jeho vztah k sestřím a bratrům v náboženských obcích diecéze stále dožívá a je dokladem neokázalé, ale opravdové víry a služby.

My všichni v diecézi, ale i mnozí další, kteří br. Pudicha znají, přejeme k prožitým 94. narozeninám Boží ochranu a pomoc a sestře Pudichové posilu při příkladné péči o něho.

Bratře biskupe, díky za Vaše celoživotní služby, díky Bohu za celý Váš život. Bůh Vás ochraňuje.

Brněnská diecéze

Zahájení akademického roku

Srdečně zveme na slavnostní zahájení akademického roku 2008/2009 na Husitské teologické fakultě UK v Praze, které se uskuteční ve středu 1. října od 10 h v aule fakulty, č. dveří H 109, Pacovská 350, Praha 4. Letos je tomu deset let, co jsme se pře-

stěhovali do našeho stávajícího sídla. V rámci akademické slavnosti se chceme ohlédnout zpět, ale také nastítnit naše budoucí úsilí a směřování.

(UK HTF)

Nazaret připravuje

V diakonickém středisku naší církve Nazaretu připravujeme znovu nástěnný kalendář na příští rok, tj. 2009. Kalendář bude podobný tomu letošnímu – bude však po měsících, tzn. vícestránkový.

Zatímco kalendář na rok 2008 byl věnován Karafiátovým Broučkům, nyní bude počtou spisovateli Karlu Čapkoví, od jehož úmrtí uplyne o letošních Vánocích sedmdesát let.

Vydán bude, doufáme, na konci října a objednávky přijímáme již nyní. Předpokládaná cena je 170,- Kč.

Dále připravujeme k vydání vánoční pohledy, jejichž návrhy vznikly v nazaretském Denním centru v kroužku arteterapie. Ukázky budou od počátku měsíce října na našich www stránkách. Cena pohledu je 5,- Kč. Jejich zakoupením přispějete na provoz Denního centra pro lidi s těžším handicapem.

Kontakt: www.nazaret.cz, e-mail: nazaret@ilna.centrum.cz, telefon 603 175 004 nebo 736 711 253.

Písemné objednávky: Nazaret, DM CČSH, Podzámčí, Žižkovo nám. 1, 37381 Borovany.

Karel Filip

Smutná zpráva

Dne 7. září náhle zemřel bratr Mgr. Ivo Škramovský ve věku nedožitých padesáti let.

Bratr Škramovský absolvoval Husit-

skou teologickou fakultu UK v roce 1983. V téže roce byl vysvěcen ve Vysokém Veselí, kde necelý rok působil. Poté byl farářem v Broumově, v Praze 6-Vokovicích, kde vypomáhal, i v náboženské obci Praha 6-Břevnov. Před svou smrtí pracoval jako duchovní při pražské diecézi pro práci ve věznicích.

S bratrem Škramovským jsme se rozloučili v pondělí 22. září ve sboru naší církve v Praze 7-Holešovicích.

(red)

Pozvánka na přednášku

Náboženská obec Praha 3-Žižkov, Nám. barikád 1, srdečně zve na přednášku "Vítěz Jan Žižka", která se koná ve čtvrtek 9. října od 16.30 h. Přednáší PhDr. Jana Kobrová.

Mgr. Renata Krausová

Setkání k výročí Jana Žižky

Bratr patriarcha společně s Kulturní radou naší církve si vás dovoluji pozvat k setkáním při příležitosti 584. výročí úmrtí Jana Žižky z Trocnova, která se uskuteční:

* V pátek 10. října od 18 h ve sboru Církve bratrské v Liberci, Puchmajerova 4, kde je mj. na programu literární kompozice PhDr. F. Novotného „Žižka, bratr věrný“ a exkurz „Žižka pohledem současníka“ Mgr. D. Tomčíka, vojenského kaplana.

* V sobotu 11. října od 13,30 h u památníku Jana Žižky z Trocnova v Sudoměři, kde kromě pietního aktu bude mj. na programu historický exkurz ThDr. J. Rokyty.

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 29. 9. – 20 h
Bach, Orff, Liszt, Widor
Prague Brass Ensemble,
A. Bárta – varhany
- * 30. 9. – 17 h
Bach, Franceschini, Purcell
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka
- 1. 10. – 17 h
Vierne, Händel, Mozart
H. Jonášová – soprán,
B. Rabas – varhany
- * 2. 10. – 17 h
Bach, Caccini, Mozart
V. Trojanová – varhany,
R. Kyrlová – mezzosoprán,
T. Kyrlová – lesní roh
- * 3. 10. – 17 h
Bach, Telemann, Händel
M. Šestáková – varhany,
V. Kozderka – trubka
- * 3. 10. – 20 h
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlna – hoboj,
A. Vondráčková – housle
- * 4. 10. – 17 h
Bach, Händel, Corelli
J. Popelka – varhany,
V. Frank – viola
- * 4. 10. – 20 h
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlna – hoboj,
A. Vondráčková – housle
- * 5. 10. – 17 h
Bach, Händel, Mozart
O. Kvěch – varhany,
V. Slivanský – flétna
- * 5. 10. – 20 h
Mozart, Vivaldi, Bach
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková – soprán,
M. Laštovka – trubka

KALENDARIUM – ZÁŘÍ/ŘÍJEN

29. 9. 1363 - Na pozvání Karla IV. a Arnošta z Pardubic přišel do Prahy řeholní kanovník, augustinián Konrád Waldhauser z Waldhausenu v Horních Rakousích.

29. 9. 1938 - Z iniciativy britské a americké diplomacie a z podnětu Mussoliniho se sešla v Mnichově konference evropských velmocí: Německa (A. Hitler), Velké Británie (N. Chamberlain), Francie (E. Daladier) a Itálie (B. Mussolini) k jednání o německých požadavcích. Po půlnoci 30. září podepsali přítomní dohodu, která plně akceptovala německé představy. ČSR nebyla k jednání přizvána.

30. 9. 1938 - Na Pražském hradě přijala vláda v přítomnosti prezidenta republiky mnichovský diktát. To znamenalo konec první republiky. Nastalo krátké období tzv. druhé republiky.

1. 10. 1423 - Král Zikmund udělil formou rodinné dynastické úmluvy markrabský titul a plná panovnická práva na Moravě svému zeti Albrechtu II. Habsburskému a dceři Alžbětě (s výjimkou olomouckého biskupství, některých měst, hradů a opavského vévodství, jež zůstaly přímými lény Zikmunda). Morava se tak dostala na 14 let mimo svazek zemí České koruny.

1. 10. 1468 - Výprava z Čech pod velením Kostky z Postupic skončila porážkou v bitvě u Zábřehu.

1. 10. 1788 - Došlo k transformaci Společnosti orby a svobodných umění v C. k. vlastenecko-hospodářskou společnost v Království českém; společnost měla (podle svých stanov z 1. ledna 1789) podporovat a propagovat technický pokrok v zemědělství.

1. 10. 1938 - Československá vláda ustoupila před ultimátem polské vlády (odevzdáno těsně před půlnocí 30. září) a souhlasila s odtržením značné části Těšínska (810 km² zabralo Polsko, zůstalo 468 km²), části Oravy, Spiše, Kysyc a Šariše. Hraniční smlouvy byly podepsány ve dnech 23. a 30. listopadu.

1. 10. 1873 - Položen byl základní kámen nové části Svatovítské katedrály v Praze na Hradčanech (u příležitosti oslav 900. výročí založení pražského biskupství). Na dostavbě se podíleli například J. Štursa, B. Kafka, V. H. Brunner, O. Španiel, F. Kysela; k dokončení došlo v roce 1929 (projekčně stavbu zabezpečovali J. O. Kranner, J. Mocker, K. Hilbert).

1.-10. 10. 1938 - Německá armáda obsadila pohraniční oblasti českých zemí.

2. 10. 1373 - Od Oty Braniborského získal Karel IV. Braniborsko, roku 1375 vydal pro ně Landbuch a přenesl rezidenci do Tangermünde. V lucemburské moci zůstalo do roku 1415, kdy je Zikmund postoupil Hohenzollernům (prodal za 400 tisíc zlatých).

2. 10. 1933 - Představitelé německých turnerů založili nové sudetoněmecké nacionalistické politické hnutí - Sudetendeutsche Heimatsfront (Sudetoněmeckou frontu). Do nové organizace vstupovali zejména členové obou nacionálních stran, které byly 4. října t. r. zakázány. V čele stál K. Henlein, tiskovým orgánem byl deník Die Zeit.

3.-4. 10. 1968 - Na základě sovětské žádosti se konalo v Moskvě jednání o plnění tzv. moskevského protokolu. V československé delegaci byli A. Dubček, O. Černík a G. Husák. Dubčekův výklad o plnění protokolu byl odmítnut, navíc sovětská strana požadovala uzavření dohody o pobytu sovětských vojsk. Smlouvu dojednaly delegace obou států (vedené Černíkem a Kosyginem 14.-15. října) a v Praze 16. října ji oba předsedové vlád podepsali.

4. 10. 1868 - Konal se tábor lidu v Praze na Pankráci, který nakonec vyvrcholil demonstracemi a pouličními srážkami jeho účastníků s policií a vojskem. Rostoucí nespokojenost řešila vláda 11. října vyhlášením výjimečného stavu pro Prahu a nejbližší okolí (zrušen 28. dubna 1869).

4. 10. 1938 - Částečná rekonstrukce vlády generála Sirového (zejména nově bylo obsazeno křeslo ministra zahraničí - místo K. Krofity nastoupil F. Chvalkovský).

5. 10. 1868 - Narodil se v Trnávce na Moravě Franz Spina (+ 17. 9. 1938) - českoněmecký politik, filolog a literární vědec, který působil jako profesor české řeči a literatury na německé univerzitě. Napsal řadu vědeckých prací o staročeské literatuře, byl členem mnoha vědeckých společností a od roku 1929 spoluzakladatelem a redaktorem vědeckého časopisu Slavische Rundschau. V roce 1926 vydal spis o postavení německých vysokých škol v Československu, v němž kriticky reagoval na ne vždy spravedlivou praxi českých úředníků vůči těmto institucím. Spina byl v letech 1925-38 ministrem československé vlády; nejdéle - v letech 1929-35 - zastával funkci ministra veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy. Z politického života odešel na jaře 1938, když v jeho německé agrární straně v březnu zvítězilo nacionalistické křídlo, které prosadilo splnutí této strany s Henleinovou Sudetoněmeckou stranou, a Spinovy snahy po obnově aktivistické strany ochotné spolupracovat s Čechy se v květnu 1938 ukázaly jako marné. Krátce poté zemřel.

5. 10. 1883 - Zemřel ve Frohsdorfu u Vídně Joachim Barrande (* 11. 8. 1799 v Saugnes ve Francii) - zakladatel české geologie - viz i str. 3.

5. 10. 1908 - Proti původnímu ujednání berlínského kongresu (1878) a bez diplomatických jednání s evropskými mocnostmi anektovalo Rakousko-Uhersko území Bosny a Hercegoviny. Anexe vedla k zhoršení vztahu mezi státy Trojdohody a Trojspolku. Turecko se na počátku roku 1909 spokojilo s 54 miliony korun odškodného.

5. 10. 1938 - Prezident Beneš abdikoval na funkci prezidenta a 22. října odletěl do Anglie.

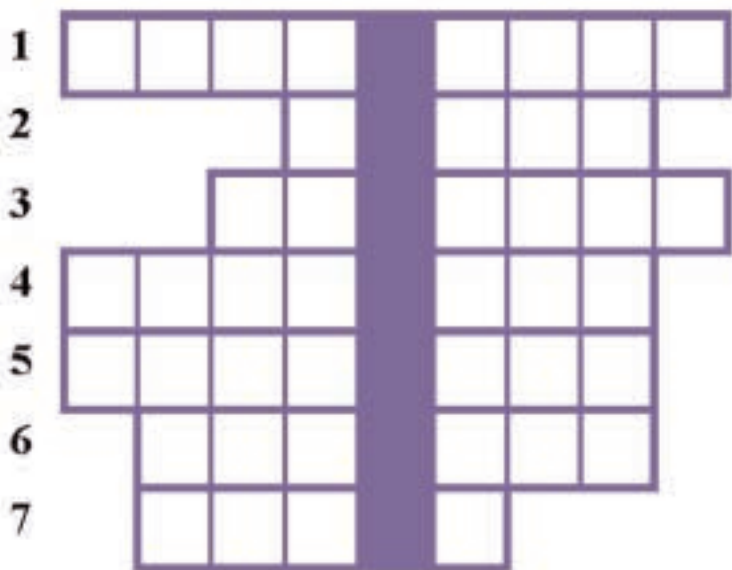
(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

TY MÁŠ SLOVA VĚČNÉHO ŽIVOTA

K vylúštění této doplňovačky vám pomůže text z Janova evangelia, 6. kapitoly, verše 66-69. Máme ho zde přepsaný, ovšem některá slova chybí. Ta je třeba vepsat do doplňovačky v pořadí podle čísel v závorkách.

Od té chvíle ho mnoho jeho (4) opustilo a už s ním nechodili. (7) řekl (5): „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu (1): „Pane, ke komu (2) šli? Ty máš slova (6) života. A my jsme uvěřili a (3), že ty jsi ten Svätý Boží.“

(Řešení z minulého čísla: Dal jsem jim poznat tvé jméno, aby v nich byla láska.)

Jana Krajčírřiková

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: ceskyzapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9